

Сборник съдебна практика

ЗАКЛЮЧЕНИЕ НА ГЕНЕРАЛНИЯ АДВОКАТ
М. ВОБЕК
представено на 26 ноември 2020 година¹

Дело C-307/19

Obala i lučice d.o.o.
срещу
NLB Leasing d.o.o.

(Преюдициално запитване, отправено от Visoki trgovački sud Republike Hrvatske (Висш търговски съд на Република Хърватия)

„Преюдициално запитване — Съдебно сътрудничество по гражданскоправни въпроси — Регламент (ЕС) № 1215/2012 — Регламент (ЕО) № 1393/2007 — Понятие „граждански и търговски дела“ — Връчване на „съдебни“ или „извънсъдебни“ документи — „Предаващи органи“, които не са определени като такива — Нотариус, издаващ разпореждане за принудително изпълнение въз основа на „автентичен документ“ — „Специална“ или „изключителна“ компетентност при паркиране на обществен път“

I. Въведение

1. Ищецът е частноправен субект, на когото е възложено управлението на обществените площи за паркиране в Задар (Хърватия). Той извършва проверка на автомобил, който е собственост на ответника и е паркиран на обозначено паркомясто на обществена улица В автомобила няма поставен на видно място талон за паркиране. Ищецът издава целодневен талон за паркиране, който остава неплатен. Поради това ищецът предприема действия с цел принудително изпълнение чрез издадено от нотариус в Хърватия разпореждане за принудително изпълнение, което е връчено на ответника в Словения.

2. Настоящото дело е пореден епизод от вече доста пъстрата процесуална сага с неплатени талони за паркиране и нотариуси². Проблемът, изглежда, се корени в наличието на известно двойно приватизиране, извършено от хърватския законодател: на равнище на управлението и на изпълнението. Въпрос, който обикновено се възприема в други държави членки като административен по своя характер, е поверен на частни субекти. Последващото изпълнение на такова искане също е въпрос, който не се решава от съдилищата, а по-скоро от нотариусите — поне на първа инстанция.

¹ Език на оригиналния текст: английски.

² За предходни случаи с неплатени талони за паркиране и нотариуси в Хърватия вж. по-специално решения от 9 март 2017 г., Pula Parking (C-551/15, EU:C:2017:193), от 9 март 2017 г., Zulfikarpašić (C-484/15, EU:C:2017:199), и от 7 май 2020 г., PARKING и Interplastics (C-267/19 и C-323/19, EU:C:2020:351). Вж. също определения от 11 април 2019 г., Hrvatska radiotelevizija (C-657/18, непубликувано, EU:C:2019:304), и от 6 ноември 2019 г., EOS Matrix (C-234/19, непубликувано, EU:C:2019:986).

3. Това не само поражда известно затруднение в контекста на цялостната структура, но създава и таксономични търкания с (в рамките на) инструментите на частното право на ЕС. Именно в това положение, след като две по-нисшестоящи национални съдебни инстанции обявяват, че не са компетентни да разгледат въпроса, *Visoki trgovački sud Republike Hrvatske* (Висш търговски съд на Република Хърватия) бива сезиран със спор за компетентност при оспорване на такова издадено от нотариус разпореждане.

4. Запитващата юрисдикция иска насоки по-специално: i) относно проверката за определяне дали спорът попада в обхвата на понятието „граждански и търговски дела“ по смисъла на Регламент (ЕО) № 1393/2007³ (наричан по-нататък „Регламентът относно връчването“) и Регламент (ЕС) № 1215/2012⁴ (наричан по-нататък „Преработеният регламент „Брюксел“), ii) дали нотариусите в Хърватия могат да предават разпореждания за принудително изпълнение на лица, пребиваващи в друга държава членка, в рамките на Регламента относно връчването, и iii) в обхвата на кое конкретно основание за компетентност могат да попаднат такива спорове съгласно правилата на преработения Регламент „Брюксел“.

II. Правна уредба

A. Правото на ЕС

1. Преработеният Регламент „Брюксел“

5. Съгласно член 1, параграф 1 от преработения Регламент „Брюксел“:

„1. Настоящият регламент се прилага по граждански и търговски дела, независимо от естеството на съда или правораздавателния орган. Той не обхваща, по-специално, данъчни, митнически или административни дела, нито отговорността на държавата за действия или бездействия при упражняването на държавна власт (*acta iure imperii*)“.

6. В член 4 от този регламент се установява правилото за „държавата по местоживеене“, съгласно което искиве срещу лица, които имат местоживеене в държава членка, независимо от тяхното гражданство, се предявяват пред съдилищата на тази държава членка. В член 5 от този регламент обаче се предвижда, че срещу такова лице по силата на дерогация могат да бъдат предявявани искиве и в съдилищата на друга държава членка, но „само при съблюдаване на правилата, установени в раздели 2—7 от [тази] глава“.

7. В член 7 от преработения Регламент „Брюксел“, който се намира в раздела, озаглавен „Специална компетентност“, се предвижда следното:

„Срещу лице, което има местоживеене в държава членка, могат да бъдат предявявани искиве в друга държава членка:

1) а) по дела, свързани с договор — в съдилищата по мястото на изпълнение на въпросното задължение;

³ Регламент на Европейския парламент и на Съвета от 13 ноември 2007 година относно връчване в държавите членки на съдебни и извънсъдебни документи по граждански или търговски дела („връчване на документи“) и за отмяна на Регламент (ЕО) № 1348/2000 на Съвета (ОВ L 324, 2007 г., стр. 79)

⁴ Регламент на Европейския парламент и на Съвета от 12 декември 2012 година относно компетентността, признаването и изпълнението на съдебни решения по граждански и търговски дела (ОВ L 351, 2012 г., стр. 1).

б) за целите на настоящата разпоредба и освен ако не е договорено друго, мястото на изпълнение на въпросното задължение е:

- в случая на продажба на стоки, мястото в държава членка, където съгласно договора са доставени стоките или е трябвало да бъдат доставени,
- в случая на предоставяне на услуги, мястото в държава членка, където съгласно договора услугите са били предоставени или е трябвало да бъдат предоставени;

в) ако не се прилага буква б), тогава се прилага буква а);

2) по дела относно неправомерно увреждане, деликт или квазиделикт — в съдилищата на мястото, където е настъпило или може да настъпи вредоносното събитие“.

8. В член 24, параграф 1 от преработения Регламент „Брюксел“ се предвижда изключителна компетентност „по дела, които имат за предмет вещни права върху недвижим имот или договор за наем на недвижим имот — [на] съдилищата на държавата членка, в която е разположен имотът“.

2. Регламентът относно връчването

9. В член 1, параграф 1 от Регламента относно връчването се определя приложното поле на последния и той гласи следното:

„1. Настоящият регламент се прилага за граждански или търговски дела, когато, за да бъде връчен един съдебен или извънсъдебен документ, той трябва да бъде изпратен от една държава членка в друга. По специално, регламентът не се прилага по отношение на данъчни, митнически и административни дела или по отношение на отговорността на държавата за действие или бездействие при упражняване на държавната власт („acta iure imperii“)“.

10. Съгласно член 2 от този регламент, озаглавен „Предаващи и получаващи органи“:

„1. Всяка държава членка определя държавни длъжностни лица, органи или други лица, наричани по-долу „предаващи органи“, които са компетентни да изпращат съдебни и извънсъдебни документи за връчване в друга държава членка.

[...]

4. Всяка държава членка предоставя на Комисията следната информация:

- а) наименованията и адресите на получаващите органи по параграфи 2 и 3;
- б) териториалните граници на тяхната компетентност;
- в) начините за получаване на документите, които тези органи могат да използват; и
- г) езиците, които те могат да използват при попълване на формуляр-образец, съдържащ се в приложение I.

Държавите членки уведомяват Комисията за всяко последващо изменение на тази информация“.

11. Съгласно член 4, параграф 1 от Регламента относно връчването „[с]ъдебните документи се предават пряко и възможно най-бързо между органите, определени съгласно член 2“.

12. Връчването на „съдебни документи“ чрез пощенските услуги на държавите членки може да се извършва в съответствие с член 14 от Регламента относно връчването. Връчването на „извънсъдебни документи“ е уредено в член 16 от Регламента относно връчването, където се посочва, че те „могат да бъдат предадени за връчване в друга държава членка в съответствие с разпоредбите на настоящия регламент“.

Б. Хърватското право

1. Решение за организацията на паркирането в град Задар

13. С Odluka o organizaciji i načinu naplate parkiranja u Gradu Zadru (Решение за организацията и начина на таксуване на паркирането в град Задар, „наричано по-нататък „Решението за организацията“) („Glasnik Grada Zadra“ № 4/2011) се определят зоните за паркиране, времето, за което се събира такса за паркиране на улицата, и таксата за почасово паркиране. В член 2 от това решение обществените паркинги се определят като „обществени площи, предназначени за спиране и паркиране на превозни средства“. Съгласно член 4 обществените паркинги са обозначени като такива в съответствие със Закона за безопасността на движението по пътищата.

14. Съгласно член 5 от Решението за организацията сигнализирането на обществените паркинги се извършва от организатора на паркинга под надзора на компетентния отдел на общинската власт. В член 6 от това решение се определят „общите условия на договора за използване на паркинги“, като се посочват дните и часовете, в които трябва да се заплаща такса за паркиране. Накрая, в член 7 от Решението за организацията се посочва, че със спирането или паркирането на превозно средство в обществените площи за паркиране водачът или собственикът на превозното средство приема общите условия за паркиране, и по този начин сключва договор с организатора на паркинга.

2. Решението за определяне на изпълнител в Задар

15. Управлението и поддръжката на паркингите, обществените гаражи и пътните терминали в град Задар се урежда с Odluka o komunalnim djelatnostima Grada Zadra (Решение за комуналните дейности в град Задар) („Glasnik Grada Zadra“ № 16/2009). С член 3, параграф 15, буква а) от него на ищеца се възлага поддръжката и управлението на паркингите, обществените гаражи и пътните терминали.

III. Фактите, националното производство и преюдициалните въпроси

16. NLB Leasing d.o.o. Ljubljana (наричано по-нататък „ответникът“) е дружество, предоставящо финансиране за ползване на превозни средства, оборудване и недвижими имоти в Словения.

17. На 30 юни 2012 г., отдаден на лизинг от ответника автомобил, е паркиран на обществена улица в Задар (Хърватия). Тази улица е отредена за зона за паркиране с обозначени паркоместа. Преди паркирането трябва да бъде закупен талон.

18. Същия ден дружеството с ограничена отговорност Obala i lučice d.o.o. (наричано по-нататък „ищецът“), което е учредено от град Задар с цел управление и поддръжка на обществените площи за паркиране на моторни превозни средства, извършва проверка на талона на автомобила, отдаден на лизинг от ответника. В автомобила не е поставен на видно място талон за паркиране. Ищецът съответно издава целодневен талон за паркиране (на стойност 84 хърватски куни (HRK), около 13 EUR). Този целодневен талон за паркиране никога не бива платен.

19. На 1 юли 2013 г. Република Хърватия се присъединява към Европейския съюз.

20. На 20 февруари 2017 г. ищецът започва изпълнително производство за събиране на неплатеното задължение по талона за паркиране пред нотариус в Пула (Хърватия), подавайки заявление за принудително изпълнение въз основа на „автентичен документ“. Този документ е извлечение от счетоводните книги на ищеца, където е отразено неплатеното задължение на ответника.

21. На 8 март 2017 г. въз основа на този „автентичен документ“ нотариусът издава разпореждане за принудително изпълнение на стойност 1825,25 HRK (около 282 EUR). Общата сума се формира от стойността на неплатения талон за паркиране (84 HRK), извършените до онзи момент разноски в производството (1235 HRK) и сума за „предвидими разноски“ (506,25 HRK). След това разпореждането е връчено на ответника чрез препоръчано писмо с обратна разписка.

22. Ответникът оспорва разпореждането пред Trgovački sud u Pazinu (Търговски съд Пазин, Хърватия). Този съд приема, че не е компетентен, и препраща делото на Trgovački sud u Zadru (Търговски съд Задар, Хърватия). Последният съд също обявява, че не е компетентен, и препраща делото на Visoki trgovački sud Republike Hrvatske (Висш търговски съд на Република Хърватия) за произнасяне.

23. Запитващата юрисдикция отбелязва, че номиналната стойност на вземането, чието принудително изпълнение се иска, е ниска, но посочва същевременно, че националните съдилища разглеждат значителен брой такива дела. Именно в този фактически и правен контекст Visoki trgovački sud (Висш търговски съд, Хърватия) решава да спре производството и да отправи до Съда следните преюдициални въпроси:

- „1) Разрешено ли е нотариусите да извършват връчване на документи въз основа на Регламент [№ 1393/2007], ако нотариусите връчват свои решения по дела, по които не се прилага Регламент № 1215/2012, като се има предвид, че в Република Хърватия нотариусите, действащи в рамките на предоставените им от националното право правомощия в производствата по принудително изпълнение въз основа на „автентичен документ“, не попадат в обхвата на понятието „съд или правораздавателен орган“ по смисъла на Регламент № 1215/2012[?]. С други думи, след като нотариусите не попадат в обхвата на понятието „съд или правораздавателен орган“ по смисъла на Регламент № 1215/2012, могат ли те да прилагат правилата за връчване на документи по Регламент [№ 1393/2007] в рамките на предоставените им от националното право правомощия в производствата по принудително изпълнение въз основа на „автентичен документ“?
- 2) Може ли паркирането на улица и обществен път да се счита за попадащо в обхвата на понятието „гражданско дело“ по смисъла на Регламент [№ 1215/2012] — с който регламент се урежда въпросът за компетентността на съдилищата, признаването и изпълнението на съдебни решения по граждански и търговски дела — след като правото на таксуване е предвидено в Zakon o sigurnosti prometa na cestama (Закон за безопасността на движението по пътищата) и в правилата за извършване на комунални дейности като публична дейност, особено като се има предвид, че по отношение на превозно средство, за което е установено, че няма талон за паркиране или е с невалиден талон за паркиране, веднага възниква

задължение за заплащане на целодневен талон, все едно е било паркирано цял ден, независимо от точното време на използване на паркомястото, и съответно заплащането на целодневен талон има санкционен аспект, а в някои държави членки такова паркиране се счита за пътно нарушение?

- 3) Могат ли съдилищата в посочените по-горе съдебни спорове, свързани с паркиране на улица и обществен път, след като правото на таксуване е предвидено в Закона за безопасността на движението по пътищата и в правилата за извършване на комунални дейности като публична дейност, да извършват връчване на документи на ответниците в друга държава членка въз основа на Регламент [№ 1393/2007]?

Ако въз основа на поставените по-горе въпроси се приеме, че този вид паркиране попада в обхвата на понятието „гражданско дело“, се поставят допълнителни въпроси.

- 4) В разглеждания случай се прилага презумпцията, че договарят се сключва със самото паркиране на улицата на обозначено с хоризонтална и/или вертикална сигнализация място, тоест счита се, че със самото паркиране се сключва договор и ако не се заплати цената за почасово паркиране, трябва да се заплати целодневен талон, поради което възниква въпросът противоречи ли презумпцията за сключване на договор със самото паркиране и съгласие за заплащане на цената за целодневен талон, ако не се закупи талон за почасово паркиране или ако изтече времето, за което е закупен този талон, на основните правила за предоставяне на услуги съгласно член 56 от Договора за функционирането на Европейския съюз и останалите достижения на правото на Европейския съюз?
- 5) Самото паркиране в разглеждания случай е извършено в Задар, поради което съществува определена връзка между този договор и съдилищата в Република Хърватия, но съставлява ли такова паркиране „услуга“ по смисъла на член 7, параграф 1 от Регламент [№ 1215/2012], тъй като услугата предполага, че предоставящата я страна извършва определена дейност, тоест че извършва определена дейност срещу заплащане, поради което възниква въпросът достатъчна ли е дейността на ответника, за да се счита за услуга? Ако съдилищата в Република Хърватия не разполагат със специална компетентност въз основа на член 7, параграф 1 от Регламент [№ 1215/2012], делата трябва да се водят пред съда по местоживеене на ответника.
- 6) Може ли паркирането на улица и обществен път да се счита за договор за наем на недвижим имот по смисъла на член 24, параграф 1 от Регламент [№ 1215/2012], след като правото на таксуване е предвидено в Закона за безопасността на движението по пътищата и в правилата за извършване на комунални дейности като публична дейност, а таксата се събира само в определена част от деня?
- 7) Ако в разглеждания случай не може да се приложи посочената по-горе презумпция, че до сключването на договор се е стигнало със самото паркиране (четвърти въпрос), възможно ли е този вид паркиране — при който правомощието за таксуване на паркирането произтича от Закона за безопасността на движението по пътищата и се предвижда заплащане на целодневен талон, ако предварително не е заплатен талон за почасово използване на паркомястото или ако изтече времето, за което е заплатен талонът — да се счита за деликт или квазиделикт по смисъла на член 7, параграф 2 от Регламент [№ 1215/2012]?
- 8) В разглеждания случай паркирането е извършено преди присъединяването на Република Хърватия към Европейския съюз, а именно на 30 юни 2012 г. в 13.02 ч, поради което възниква въпросът приложими ли са в разглеждания случай регламентите, засягащи проблематиката с приложимото право, а именно Регламент № 593/2008 или Регламент № 864/2007, предвид действието им във времето?

Ако Съдът на Европейския съюз е компетентен да даде отговор по прилагането на материалното право, се поставят следните въпроси:

- 9) Противоречи ли презумпцията за сключване на договор със самото паркиране и съгласие за заплащане на цената за целодневен талон, ако не се закупи талон за почасово паркиране или ако изтече времето, за което е закупен този талон, на основните правила за предоставяне на услуги съгласно член 56 от Договора за функционирането на Европейския съюз и останалите достижения на правото на Европейския съюз, независимо дали собственикът на превозното средство е физическо или юридическо лице? Могат ли да се приложат правилата по член 4 от Регламент № 593/2008, що се отнася до определянето на материалното право в разглеждания случай (тъй като по делото не са приложени доказателства страните да са договорили приложимо право)?
- Ако е налице договор, става ли въпрос в разглеждания случай за договор за услуги, тоест възможно ли е такъв договор за паркиране да се разглежда като услуга по смисъла на член 4, параграф 1, буква б) от Регламент № 593/2008?
 - При условията на евентуалност, може ли въпросното паркиране да се разглежда като договор за наем по смисъла на член 4, параграф 1, буква в) от Регламент № 593/2008?
 - При условията на евентуалност, ако за това паркиране се прилага разпоредбата на член 4, параграф 2 от Регламент № 593/2008, възниква въпросът коя в разглеждания случай е характерната престация, тъй като ищецът на практика само обозначава площта на улицата за паркиране и таксува паркирането, а ответникът извършва паркирането и заплаща за него. Всъщност, ако се приеме, че характерната престация е тази на ищеца, ще се приложи правото на Република Хърватия, а ако характерната престация е тази на ответника, ще се приложи правото на Република Словения. Същевременно, като се има предвид, че правото на таксуване на паркирането в този случай се урежда по правото на Република Хърватия, с което [договорът] съответно е по-тясно свързан, ще се приложи ли все пак в разглеждания случай допълнителното правило по член 4, параграф [3] от Регламент № 593/2008[?]
 - Ако е налице извъндоговорно задължение по смисъла на Регламент № 864/2007, може ли такова извъндоговорно задължение да се разглежда като увреждане и съответно приложимото право да се определи въз основа на член 4, параграф 1 от Регламент № 864/2007?
 - При условията на евентуалност, може ли такъв вид паркиране да се разглежда като неоснователно обогатяване и съответно приложимото право да се определи въз основа на член 10, параграф 1 от Регламент № 864/2007?
 - При условията на евентуалност, може ли такъв вид паркиране да се разглежда като водене на чужда работа без пълномощие и съответно приложимото право да се определи въз основа на член 11, параграф 1 от Регламент № 864/2007?
 - При условията на евентуалност, може ли при този вид паркиране да се счита, че е налице *culpa in contrahendo* на ответника и съответно приложимото право да се определи въз основа на член 12, параграф 1 от Регламент № 864/2007“.

24. Писмени становища в настоящото производство представят ищецът, германското и хърватското правителство, както и Европейската комисия. С изключение на германското правителство, всички страни, а също и словенското правителство, отговарят на писмените въпроси, поставени им от Съда.

IV. Анализ

25. В съответствие с искането на Съда ще огранича анализа си до отправените от запитващата юрисдикция първи, втори, трети, пети, шести и седми въпрос. Настоящото заключение има следната структура. В началото ще изложи кратко становище по допустимостта (А). Ще започна анализа по същество с преформулиране на въпросите (Б.1). След това ще разгледам понятието „граждански и търговски дела“ съгласно преработения Регламент „Брюксел“ и Регламента относно връчването (Б.2). По-нататък ще се спра на въпроса дали самите нотариуси в Хърватия могат да извършват връчване (съгласно Регламента относно връчването) на разпореждания за принудително изпълнение, съставени въз основа на „автентичен документ“ (Б.3). След това ще разгледам въпроса дали паркирането на обозначена площ за паркиране на обществен път може да се счита за дейност, пораждаща „специални“ или „изключителни“ основания за компетентност съгласно преработения Регламент „Брюксел“ (Б.4). Ще приключа с по-широките структурни проблеми, повдигнати с настоящото дело (В).

А. По допустимостта

1. Приложимост *ratione temporis* на правото на ЕС

26. Паркирането е извършено на 30 юни 2012 г. Хърватия се присъединява към Европейския съюз на 1 юли 2013 г. Разпореждането за принудително изпълнение е издадено на 8 март 2017 г.

27. Поради причините, които излагам подробно в представените от мен заключения по дела *Nemec* и *Pula Parking*⁵ — който подход Съдът споделя и в двата случая⁶ — въпросът за приложимостта на правото на ЕС *ratione temporis* не стои по дела като настоящото. Фактът, че (материалноправното) основание за претенция предхожда присъединяването на държава членка към Европейския съюз, не е решаващ. В това отношение е важно е да се подчертае, че процедурата по принудително изпълнение за събиране на това вземане е започнала след присъединяването на Хърватия към Европейския съюз, тоест, очевидно във *времения* обхват на процесуалните правила и правна уредба, потенциално приложими *ratione materiae*, както и че отправените към Съда въпроси се отнасят до тълкуването на тези процесуални инструменти.

28. Тъй като случаят в настоящото производство очевидно е такъв, Съдът е компетентен *ratione temporis* да отговори на поставените от запитващата юрисдикция въпроси.

2. Допустимост на въпросите, свързани с произнасянето по същество в случая

29. Според Комисията запитващата юрисдикция, която разглежда спор за компетентност между две нисшестоящи инстанции в правната им система, може да отпрати само онези въпроси, които ще ѝ позволят да разреши разглежданите от нея проблеми, свързани с компетентността. Тя обаче не можела да направи това за въпроси, свързани с произнасянето по същество в настоящия случай. Това означавало, че първият въпрос и първата част от третия въпрос (в които се иска пояснение дали нотариусите в Хърватия могат да извършват връчване на „съдебни и извънсъдебни документи“) следвало да се обявят за недопустими. На национално

⁵ Вж. заключенията ми по дела *Nemec* (C-256/15, EU:C:2016:619, т. 23—54), и *Pula Parking* (C-551/15, EU:C:2016:825, т. 28—36).

⁶ Решения от 15 декември 2016 г., *Nemec* (C-256/15, EU:C:2016:954, т. 21—27), и от 9 март 2017 г., *Pula Parking* (C-551/15, EU:C:2017:193, т. 24—28).

равнище настоящият случай все още не е навлязъл във фазата на разглеждане по същество, тъй като запитващата юрисдикция първо трябвало да разреши спора за компетентността, довел до разглежданото от нея дело. Поради това страните може все още да не са имали възможност да вземат отношение по някои от тези аспекти.

30. Разбирам опасенията на Комисията. При все това не ги споделям.

31. Първо, по дела, свързани с преработения Регламент „Брюксел“, както във всяка друга правораздавателна система, съществуващото на спора обикновено е преплетено с компетентността. За целите на преценката на компетентността често е необходим предварителен, телескопичен анализ на съществуващото на спора. От тази гледна точка никак не е лесно да се направи разделение между двете. Дори и това да бе възможно, първият въпрос и първата част от третия въпрос имат ясна връзка с фактическото положение и целта в главния спор и следователно не остават извън цялостните граници на преюдициалното производство.

32. Второ, етапът на производството пред националния съд не е критерий, по който да се разглеждат преюдициалните запитвания. Член 267 ДФЕС е инструмент за сътрудничество, съгласно който всички преюдициални въпроси по презумпция се считат за релевантни, макар и да са обект на някои ограничения⁷. В тази рамка националният съд сам носи отговорността за последващото съдебно решаване и за необходимостта и релевантността на въпросите, които поставя на Съда⁸. Трябва съответно да се презумира, че националният съд е установил цялостната необходимост от насоките на Съда за ефективното решаване на тези въпроси⁹.

33. Въз основа на това предлагам първият и третият въпрос на запитващата юрисдикция да се обявят за допустими, макар всъщност, заедно с останалите въпроси, да изискват известно преформулиране.

Б. По същество

1. Въпросите и тяхната последователност

34. При разглеждането на първия, втория и третия и след това на петия, шестия и седмия въпрос в контекста на акта за преюдициално запитване, би се оказало, че в същината си настоящият случай засяга три всеобхватни аспекта от международното частно право на ЕС. Първият е свързан със *съдържанието и естеството на искането*, свързано с неплатения талон за паркиране (вторият въпрос и втора част от третия въпрос). Тоест, дали изпълнението по този дълг представлява спор по „граждански и търговски дела“. Вторият е свързан с *изпълнението на искането и съответната процедура* в специфичния контекст на хърватското право (първи въпрос и първа част от третия въпрос). По-специално, могат ли нотариусите в Хърватия да връчват разпореждания за принудително изпълнение, съставени въз основа на „автентичен документ“, по силата на Регламента относно връчването? Третият аспект се отнася до *компетентната юрисдикция по искането* (петият, шестият и седмият въпрос). По-конкретно, налице ли е някакво специално основание за компетентност съгласно преработения Регламент „Брюксел“, към което изпълнението по вземане за неплатен талон за паркиране би могло да бъде отнесено, така че да се предостави компетентност на съдилищата на държава членка, различна от тази по местоживееене на длъжника?

7 В това отношение вж. решение от 26 март 2020 г., Miasto Łowicz и Prokurator Generalny (Дисциплинарен режим на съдиите) (C-558/18 и C-563/18, EU:C:2020:234, т. 43—48 и цитираната съдебна практика).

8 Вж. решение от 10 декември 2018 г., Wightman и др. (C-621/18, EU:C:2018:999, т. 26 и цитираната съдебна практика).

9 Пак там, точка 28 и цитираната съдебна практика.

35. С оглед на посоченото по-горе разбиране на разглежданите в настоящото заключение въпроси малко ще разместя поредността им. Вторият въпрос и втората част от третия въпрос засягат аспекти относно обхвата. Затова тях ще разгледам на първо място. Тези въпроси по същество могат да бъдат преформулирани, за да се потърси отговор дали обстоятелствата по настоящото дело попадат в обхвата на понятието „граждански и търговски дела“ по смисъла на преработения Регламент „Брюксел“ и Регламента относно връчването. След това ще разгледам първия въпрос и първата част от третия въпрос, в които се поставят за разглеждане два аспекта: i) дали нотариусите в Хърватия могат да предават „съдебни документи“ и ii) дали изобщо те са ограничени до предаването на „извънсъдебни документи“ по силата на Регламента относно връчването. Накрая ще се спра на пети, шести и седми въпрос, които предлагам да се преформулират така, че да се установи дали паркирането на обозначена площ за паркиране на обществен път може да се счита за действие, порождащо „специална“ или „изключителна“ компетентност по смисъла на преработения Регламент „Брюксел“.

2. По втория въпрос и втората част от третия въпрос

36. С втория въпрос и втората част от третия въпрос запитващата юрисдикция иска да се установи дали обстоятелствата по настоящото дело попадат в обхваната на понятието „граждански и търговски дела“ по смисъла на член 1, параграф 1 от преработения Регламент „Брюксел“ и член 1, параграф 1 от Регламента относно връчването.

37. Вижданията на страните и на встъпилите страни се различават в това отношение. Според германското и словенското правителство настоящият случай попада извън обхвата на понятието „граждански и търговски дела“. Според тях определящ е *произходът на правомощието*, по силата на което е бил сключен договорът и което се упражнява в случая. Тоест, публичното правомощие за определяне и управление на обществени площи за паркиране и за упражняване на надзор върху условията за паркиране на тях. Ищецът, хърватското правителство и Комисията имат противоположно виждане. Според тях не произходът на правомощието, а *начинът на неговото упражняване* е определящият елемент за идентифицирането на „граждански и търговски дела“.

38. В отговор на въпросите на запитващата юрисдикция ще започна с опит да установя способ за проверка, или поне преобладаващ подход, в практиката на Съда по отношение на понятието „граждански и търговски дела“ (а). След като изясня на кой подход според мен следва да се даде предпочитание, ще го приложа към обстоятелствата по настоящото дело (б).

а) Съдебната практика относно понятието „граждански и търговски дела“

39. Понятието „граждански и търговски дела“ е стандартна отправна точка за определяне на обхвата на законодателните текстове, приети по силата на правомощията (понастоящем) съдържащи се в дял V от Договора за функционирането на ЕС¹⁰.

40. Никой от тези актове обаче не съдържа позитивно определение на понятието „граждански и търговски дела“¹¹. Именно Съдът съответно е трябвало да определя във всеки отделен случай дали изложените пред него обстоятелства са свързани с „граждански и търговски дела“¹².

41. Неизбежната последица от такъв подход е неговото казуистично естество и честата липса на правна сигурност при дела, намиращи се по периферията. Като се имат предвид споделените цели на тези актове, резултатът в известна степен е ироничен. В крайна сметка те са предназначени най-вече за гарантиране на правна сигурност чрез уеднаквени правила при спор за компетентност и опростяването на формалностите, свързани със съдебните решения, тяхното връчване и изпълнение във вътрешния пазар.

42. В такъв случай какви са преобладаващите подходи? Тъй като понятието „граждански и търговски дела“ действително е трансверсално за всички актове на международното частно право на ЕС, може би е полезно първо да се разгледа „Режимът „Брюксел“ (1) и след това Регламентът относно връчването и останалите актове по „Дял V“ (2).

¹⁰ Вж. например член 1, параграф 1 от Регламент (ЕО) № 1206/2001 на Съвета от 28 май 2001 година относно сътрудничеството между съдилища на държавите членки при събирането на доказателства по граждански или търговски дела (ОВ L174, 2001 г., стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 19, том 3, стр. 138) (в който обаче се посочват „граждански или търговски дела“); член 2, параграф 1 от Регламент (ЕО) № 805/2004 на Европейския парламент и на Съвета от 21 април 2004 година за въвеждане на европейско изпълнително основание при безспорни вземания (ОВ L143, 2004 г., стр. 15; Специално издание на български език, 2007 г., глава 19, том 7, стр. 3); член 2, параграф 1 от Регламент (ЕО) № 861/2007 на Европейския парламент и на Съвета от 11 юли 2007 година за създаване на европейска процедура за искове с малък материален интерес (ОВ L199, 2007 г., стр. 1); член 1, параграф 2 от Директива 2008/52/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 21 май 2008 година относно някои аспекти на медиацията по гражданскоправни и търговскоправни въпроси (ОВ L136, 2008 г., стр. 3); член 1, параграф 2 от Директива 2003/8/ЕО на Съвета от 27 януари 2003 година за подобряване на достъпа до правосъдие при презгранични спорове чрез установяването на минимални общи правила за правната помощ при такива спорове (ОВ L26, 2003 г., стр. 41; Специално издание на български език, 2007 г., глава 19, том 6, стр. 41); член 1, параграф 1 от Решение 2001/470/ЕО на Съвета от 28 май 2001 година за създаване на Европейска съдебна мрежа по граждански и търговски дела (ОВ L174, 2001 г., стр. 25; Специално издание на български език, 2007 г., глава 19, том 3, стр. 162); и член 2, параграф 1 от Регламент (ЕС) № 655/2014 на Европейския парламент и на Съвета от 15 май 2014 година за създаване на процедура за европейска заповед за запор на банкови сметки с цел улесняване на трансграничното събиране на вземания по граждански и търговски дела (ОВ L189, 2014 г., стр. 59).

¹¹ Така се запазва първоначалният избор да не се дава положително определение на това понятие с оглед съобразяване с различни национални категоризации. Вж. Доклад на Jenard, P. във връзка с Конвенцията от 27 септември 1968 година относно компетентността и изпълнението на съдебните решения по граждански и търговски дела (ОВ C59, 1979 г., стр. 1), стр. 9 и 10. Вж. също заключението на генералния адвокат Reischl по дело LTU (29/76, EU:C:1976:121, стр. 1558).

¹² За първото дело, в което се описва „самостоятелният“ характер на понятието, вж. решение от 14 октомври 1976 г., LTU (29/76, EU:C:1976:137, т. 3).

1) Брюкселският режим

43. Пет акта формират Брюкселския режим¹³. Тъй като всеки от тях се отнася за спора за компетентност в правните спорове, свързани с „граждански и търговски дела“¹⁴, Съдът се е опитал да тълкува това понятие уеднаквено¹⁵. Въпреки това са налице два, ако не и три подхода спрямо понятието „граждански и търговски дела“ в зависимост от това кой елемент се приема за решаващ. Вероятно те могат най-добре да бъдат описани като перспектива според „предмета“ i) и перспектива според „правоотношението“ ii).

i) Перспективата според „предмета“

44. Перспективата според „предмета“ при тълкуването на понятието „граждански и търговски дела“ е отразена в две (под)направления на съдебната практика. Първото направление на съдебната практика, застъпено главно в по-ранните решения на Съда, се основава на по-самостоятелно и сравнително тълкуване на понятието „граждански и търговски дела“¹⁶, подкрепено с препратки към общите характеристики между системите на държавите членки.

45. Решение Ruffer е отличен пример за този подход. Това дело се отнася за искане за принудително изпълнение срещу германско физическо лице за разходите, свързани с премахването на останките на разбил се плавателен съд от река в Нидерландия. Вероятно повлиян до голяма степен от наистина сравнителната, индуктивна преценка на генералния адвокат Warner¹⁷, Съдът приема, че съгласно „общите принципи, изведени от всички национални системи на държавите членки“, управляването на обществените водни пътища, включително отстраняването на потънало имущество, се счита за упражняване на публична власт¹⁸. Поради това искът попада извън обхвата на понятието „граждански и търговски дела“ по смисъла на Брюкселската конвенция¹⁹. Фактът, че действията по спора са започнати по гражданското право на Нидерландия, не е бил взет предвид²⁰.

46. Така в решение Ruffer самостоятелният характер на понятието „граждански и търговски дела“ позволил да се преквалифицира за целите на Брюкселския режим различен институционален избор на държава членка. Подобни сравнителни преценки на „квалифицирането“ на въпрос за целите на националното право на държавите членки (дори когато твърденията на държавите членки и съответно индуктивните съображения не са еднакви) са направени, включително чрез позоваване на практиката на Европейския съд по правата на човека, например в решенията по дела Lechouritou и Sonntag²¹.

13 Това са т.нар. „Брюкселска конвенция“ (Брюкселска конвенция от 27 септември 1968 година относно компетентността и изпълнението на съдебните решения по граждански и търговски дела (ОВ L 304, 1978 г., стр. 36; Специално издание на български език, 2007 г., глава 19, том 10, стр. 3), „Конвенцията от Лугано от 1988 г.“ (Конвенция относно компетентността и изпълнението на съдебните решения по граждански и търговски дела (ОВ L 319, 1988 г., стр. 9), „Регламент „Брюксел I“ (Регламент (ЕО) № 44/2001 на Съвета от 22 декември 2000 година относно компетентността, признаването и изпълнението на съдебни решения по граждански и търговски дела (ОВ L 12, 2001 г., стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 19, том 3, стр. 74), „Конвенцията от Лугано от 2007 г.“ (Конвенция относно компетентността, признаването и изпълнението на съдебни решения по граждански и търговски дела (ОВ L 339, 2007 г., стр. 3) и преработеният Регламент „Брюксел“.

14 Вж. член 1, параграф 1 от Брюкселската конвенция, Конвенцията от Лугано от 1988 г., Регламент „Брюксел I“, Конвенцията от Лугано от 2007 г. и преработения регламент „Брюксел“.

15 От скорошната практика вж. решение от 16 юли 2020 г., Movis и др. (C-73/19, EU:C:2020:568, т. 32).

16 За първия случай, в който Съдът обявява този подход, без обаче да го приложи, вж. решение от 14 октомври 1976 г., LTU (29/76, EU:C:1976:137, т. 3 и 5).

17 Вж. заключението на генералния адвокат Warner по дело Ruffer (814/79, EU:C:1980:229, стр. 3827—3831).

18 Решение от 16 декември 1980 г., Ruffer (C-814/79, EU:C:1980:291, т. 11).

19 Пак там, точка 12.

20 Пак там, стр. 3812, точка 1.

21 Вж. главно решения от 21 април 1993 г., Sonntag (C-172/91, EU:C:1993:144, т. 36), и от 15 февруари 2007 г., Lechouritou и др. (C-292/05, EU:C:2007:102, т. 37 и 38). Вж. също заключението на генералния адвокат Ruiz-Jarabo Colomer по дело Lechouritou и др. (C-292/05, EU:C:2006:700, т. 54—56).

47. Съдът след това постепенно сменя курса. Макар основанието за тази смяна никога да не е било ясно обяснено, причината може да е била обикновен прагматизъм: както посочва генералният адвокат Trstenjak, „сравнителната перспектива“ най-вероятно е изоставена поради разнообразните организационни форми и големия брой национални правни системи на държавите членки²².

48. На нейно място се утвърждава второто направление. То отчита националното право спрямо разглеждания предмет²³. Съдът обаче не изглежда обвързан само с националното право: в решение *flyLAL-Lithuanian Airlines*, което се отнася за иск за обезщетение за вреди вследствие на нарушение на членове 81 и 82 ЕО (понастоящем членове 101 ДФЕС и 102 ДФЕС), Съдът характеризира спора като отнасящ се до „граждански и търговски дела“, видимо чрез позоваване на правото на ЕС, без по-задълбочен анализ на националното право на Латвия²⁴.

49. Макар естествено да става въпрос само за обща тенденция, в рамките на която съществуват изключения, формулировката е останала като на „самостоятелно понятие“ от правото на ЕС. При все това, какъвто е случаят в редица други области на правото на ЕС — особено в Съюз, съставен от 27 държави членки — истинската сравнителна преценка става все по-рядко срещана. Вместо това терминът „самостоятелно“ на практика все повече означава „както е определено в съответната държава членка, освен ако не се случва нещо много необичайно“.

ii) Перспективата според „правоотношението“

50. Перспективата според „правоотношението“, изглежда, следва от решение *Henkel*²⁵. Целта при този подход е да се установи дали производството пред Съда включва едностранно упражняване на публична власт в рамките на съответното конкретно правоотношение между страните.

51. За тази цел Съдът използва два широки показателя. Първо, установява „референтна рамка“, за да определи обичайните законови разпоредби, приложими за взаимовръзките между частноправните субекти. Прави това, като взема предвид: i) „основанието на предявения иск“ и ii) „подробните разпоредби, уреждащи предявяването на този иск“ по релевантното национално право на държавата членка²⁶. Второ, преценява дали въпросният спор възниква от едностранно упражняване на публична власт извън тази „референтна рамка“²⁷.

52. Както подходът според „предмета“, така и този според „правоотношението“ са използвани в близките години, като в съдебната практика не се дава предпочитание на никой от двата метода. Всъщност ще отбележа, че в последно постановеното решение на Съда тези два подхода се посочват *като алтернативни*²⁸.

22 Заключение на генералния адвокат Trstenjak по дело Sapir и др. (C-645/11, EU:C:2012:757, т. 42).

23 Решения от 11 април 2013 г., Sapir и др. (C-645/11, EU:C:2013:228, т. 35—37) (относно иск за връщане на недължимо платена сума съгласно германското право, уреждащо обезщетяването на жертвите на нацисткия режим), от 12 септември 2013 г., Sunico и др. (C-49/12, EU:C:2013:545, т. 37) (относно иск за деликтна и квазиделиктна отговорност по английското право), и от 28 юли 2016 г., Siemens Aktiengesellschaft Österreich (C-102/15, EU:C:2016:607, т. 35—38 и 42) (относно глоба, наложена за нарушение на унгарското конкурентно право).

24 Решение от 23 октомври 2014 г. (C-302/13, EU:C:2014:2319, т. 18, 28 и 33).

25 Решение от 1 октомври 2002 г., Henkel (C-167/00, EU:C:2002:555, т. 30). Вж. също решения от 14 ноември 2002 г., Baten (C-271/00, EU:C:2002:656, т. 31—36), и от 15 май 2003 г., Préservatrice Foncière Tiard (C-266/01, EU:C:2003:282, т. 32—36).

26 Както ясно е изложено например в скорошните решения от 9 март 2017 г., Pula Parking (C-551/15, EU:C:2017:193, т. 34), от 28 февруари 2019 г., Gradbeništvo Korana (C-579/17, EU:C:2019:162, т. 48 и цитираната съдебна практика), и от 7 май 2020 г., Rina (C-641/18, EU:C:2020:349, т. 35).

27 Вж. решение от 28 февруари 2019 г., Gradbeništvo Korana (C-579/17, EU:C:2019:162, т. 49 и цитираната съдебна практика). Вж. също решение от 7 май 2020 г., Rina (C-641/18, EU:C:2020:349, т. 38), възлагащо тази задача на националния съд.

28 Вж. решение от 3 септември 2020 г., Supreme Site Services и др. (C-186/19, EU:C:2020:638, т. 55).

2) Регламентът относно връчването и останалите актове по „дял V“

53. Решение *Fahnenbrock* е единственият прецедент на тълкуване на понятието „граждански и търговски дела“ съгласно член 1, параграф 1 от Регламента относно връчването. Това дело се отнася за предявен от физически лица иск срещу едностранно и ретроактивно преструктуриране на гръцки държавни облигации. За да определи дали въпросът попада в обхвата на Регламента относно връчването, Съдът прилага подхода според „правоотношението“, цитирайки съдебната практика от Брюкселския режим, с цел да установи дали въз основа на предварителен преглед на наличните доказателства правоотношението между страните очевидно се характеризира с проявление на държавни властнически правомощия²⁹. Въз основа на явно непълните доказателства, приведени пред него, Съдът заключава, че това не е така³⁰.

54. Колкото до съдебната практика относно останалите актове по „дял V“³¹, резултатите не са добри: в тези актове не се съдържа позитивно определение на термина „граждански и търговски дела“³², а Съдът все още не е дал насоки по тълкуването на това понятие, както се среща в тях³³.

3) Определянето на понятието „граждански и търговски дела“

55. Това няма да е първото (нито последното) заключение, в което се прави опит да се изясни как точно следва да се тълкува понятието „граждански и търговски дела“ за целите на Брюкселския режим и отвъд него въз основа на казуистичната практика на Съда. Несъмнено е вярно, че едно заключение трудно може да се конкурира с разработени академични таксономии и квалификации, установени в това отношение. То и не следва да прави това.

56. Все пак е от съществено значение да се извърши един по-дълбок анализ за проверката, която трябва да се използва при дела, намиращи се по периферията като разглежданото в главното производство. Проверката ще определи изхода от делото.

57. Ако трябва да се избере фокусирана върху съдържанието преценка според „предмета“ на събирането на таксите за паркиране и ако трябва категорично да се наблегне на „самостоятелния характер“ на съответното определение от правото на ЕС, евентуално подкрепен от сравнителен преглед, водещ до извода, че съществуват някои общи правни принципи, които са общи за държавите членки по този въпрос, вероятно ще се стигне до заключението, че в не толкова незначителен брой други държави членки, може би дори в по-голямата част от тях, управлението на градските паркинги и налагането на глоби за паркиране без талон биха се характеризирали като административна дейност. Напротив, преценката според предмета, при която като отправна точка се взема направеният в държавата членка национален избор, най-вероятно би насочила към гражданското право, тъй като Хърватия, и вероятно още няколко други държави членки, е избрала да класифицира такива видове правоотношения като граждански (без може би такъв законодателен избор сам по себе си да е непременно невъзможен от гледна точка на ЕС). Ако се приложи перспективата според „правоотношението“ и фокусът се насочи към съответните институционални правомощия,

29 Решение от 11 юни 2015 г., *Fahnenbrock* и др. (C-226/13, C-245/13 и C-247/13, EU:C:2015:383, т. 51).

30 Пак там, точки 46 и 58.

31 Изброени по-горе в бележка под линия 10 от настоящото заключение.

32 Всъщност в подготвителните документи на само два от тези актове действително се посочва, че се търси тълкуване, подобно на това в Брюкселския режим. Вж. Предложение на Комисията за регламент на Европейския парламент и на Съвета за създаване на европейска заповед за запор на банкови сметки с цел улесняване на трансграничното събиране на вземания по граждански и търговски дела (COM (2011) 445) окончателен, стр. 5, и Предложение за директива на Съвета за подобряване на достъпа до правосъдие при презгранични спорове чрез установяването на минимални общи правила, свързани с правната помощ и други финансови аспекти на гражданското производство (COM (2002) 13 final), стр. 5.

33 Това означава, че не съществува съдебна практика относно тези актове. Вж. например решение от 6 септември 2018 г., *Catlin Europe* (C-21/17, EU:C:2018:675), относно процедурата за европейска заповед за плащане съгласно Регламент (ЕО) № 1896/2006 (ОВ L 399, 2006 г., стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 19, том 9, стр. 108).

спорът, изглежда, ще бъде отнесен към „гражданските и търговските дела“. Накрая остава да се установи как би могъл да се извърши анализ, отчитащ „предмета“, от една страна, и естеството на „правоотношението“, от друга, като алтернативни критерии³⁴, след като за тях може да се счита, че тласкат настоящия случай в различни посоки.

58. Действително, задачата да се установи дали при процесуалните или материалноправните връзки, стоящи в основата на спора, има упражняване на публична власт следва да е в основата на такава преценка³⁵. Самото наличие обаче на алтернативни подходи е объркващо: страна, изправена пред въпроса дали спорът ѝ може да бъде обхванат от опростения режим по правото на ЕС за признаване на съдебни решения или връчване на документи, трудно ще може да заключи с увереност кой подход следва да използва, за да прецени дали спорът ѝ спада към категорията „граждански и търговски дела“ по смисъла на тези актове.

59. Предлагам да се използва главно подходът според „правоотношението“. Според мен този подход най-надеждно изпълнява задачата на образна железопътна стрелка, насочваща спора от едно процесуално направление в друго в търсене на „правилния“ институционален път в държава членка на предварителния етап на преценка на компетентността.

60. Първо, подходът според „характера на правоотношението“ най-добре показва какво наистина трябва да се направи: Брюкселският режим, както и редица други системи за гражданско, или наказателно или административно хоризонтално сътрудничество в Европейския съюз, изисква на етапа на преценка на компетентността да се установят релевантни институционални партньори по някои въпроси във всяка от държавите членки. Способността да се установят институциите със сходна компетентност и правомощия, които биха могли и които съответно следва да си сътрудничат по даден режим, не бива да бъде подценявана. Целта не е непряко хармонизиране на предмета.

61. От тази гледна точка в известна степен би било малко странно предметът, който не е хармонизиран с въпросния акт — и дори няма позитивно определение — да се използва като ключов критерий за придаване на (или по-скоро инструментът за преодоляване на) онова, което е по същество институционалната компетентност в държава членка³⁶.

62. Второ, по-голямото фокусиране върху точния характер на въпросното правоотношение може да даде по-голяма точност и яснота, по-специално при наличието на множество видове правоотношения. При тези обстоятелства Съдът, изглежда, обособява определящото правоотношение в разглеждания от него спор спрямо всякакви правоотношения „нагоре“ или „надолу“ по веригата — нещо, което не се прави лесно при „подхода според предмета“³⁷. Затова „подходът според правоотношението“ се оказва по-добър и при сложни спорове.

34 Вж. бележка под линия 28 от настоящото заключение.

35 Напротив, когато предметът на спора не е поведение или процедура, което/която включва „пряко“ упражняване на публична власт (от някоя от страните например), предметът попада в обхвата на „гражданските и търговските дела“. Вж. решения от 28 април 2009 г., Apostolides (C-420/07, EU:C:2009:271, т. 45), и от 18 октомври 2011 г., Realchemie Nederland (C-406/09, EU:C:2011:668, т. 42).

36 Последница, която поне преди появата на „самостоятелното“ определение в по-старата практика на Съда, видно не е била дори отчетена от авторите на Брюкселския режим (вж. бележка под линия 11 по-горе).

37 Вж. най-вече решение от 23 октомври 2014 г., flyLAL-Lithuanian Airlines (C-302/13, EU:C:2014:2319, т. 35 и 37). Вж. също решения от 14 ноември 2002 г., Baten (C-271/00, EU:C:2002:656, т. 30—31), от 15 май 2003 г., Préservatrice Foncière Tiard (C-266/01, EU:C:2003:282, т. 22—23), и от 5 февруари 2004 г., Frahuil (C-265/02, EU:C:2004:77, т. 19—20).

63. Трето, в хипотези, при които държава членка е изправена пред искане за изпълнение, което би могло да произтича от „оформяне“ на спора с цел злоупотреба съгласно националното право, или в което има категоризиране или елементи, които просто не са приемливи за сезираната държава членка, винаги може да се прибегне до материалноправната ех пост „аварийна спирачка“, свързана с нарушаване на обществения ред³⁸. Що се отнася до обхвата на понятието „граждански и търговски дела“, което в крайна сметка остава въпрос за компетентност, Съдът обаче изиска широко тълкуване на това понятие³⁹.

64. Четвърто, приемам, че фокусирането върху подхода според „правоотношението“ в голяма степен се основава на наличието на истински самостоятелно понятие „граждански и търговски дела“ в правото на ЕС, което не следва да е зависимо само от националното право⁴⁰. Естеството на анализа на правоотношението всъщност е фундаментално зависимо от функциите и правомощията, които националното право свързва с актовете на публичен орган и неговите области на дейност. Някак иронично, този анализ неизбежно не е толкова тясно свързан с идеята за „самостоятелно“ понятие за „граждански и търговски дела“, отколкото вече остарялото първо направление на перспективата според „предмета“⁴¹.

65. Трябва обаче да призная, че не съм особено обезпокоен от такава възможност, тъй като никога не съм вярвал, че в конкретния контекст на Брюкселския режим фактически е съществувал такъв „еднорог“, осигуряващ истински самостоятелно определение на равнището на ЕС. Трябва да се признае присъщият проблем на „самостоятелните, но не толкова самостоятелни“ определения (като понятието „граждански и търговски дела“ в настоящото дело), които нямат истински собствен „корпус“. Те само „яхват“ структурата, която конкретна национална правна система предвижда, и с изключение може би на случаи с напълно екстравагантен законодателен избор на национално равнище, придобиват различна „форма“ в зависимост от националното право и разглеждания спор. Колкото и отрезвителни да са тези заключения, по настоящия вид правна уредба, в която липсва позитивно определение на понятието „граждански и търговски дела“, не съществува еднозначно приемливо значение на това понятие.

66. На пето и последно място, следните „показатели“ в подхода според „характера на правоотношението“ обаче може да са от помощ, за да се прецени наличието на публична власт. Макар по никакъв начин да не са списък с условия, те все пак отразяват съображенията, срещани в съдебната практика: i) започване с правоотношението, характеризиращо спора, ii) преценка на правоотношението спрямо рамката, което по принцип е приложима за частноправните страни, и iii) установяване дали спорът произтича от едностранно упражняване на публична власт извън тази обичайна частноправна „референтна рамка“.

б) Приложение в конкретния случай

67. За да се определи дали настоящият случай отговаря на изискванията, свързани с „обхвата“ на член 1, параграф 1 от преработения Регламент „Брюксел“ и Регламента относно връчването, ще разгледам дали характерът на основното „правоотношение“ е свързан с „граждански и търговски дела“ (1). След заключението, че случаят действително е такъв, ще премина към конкретни въпроси, повдигнати от някои от встъпилите страни, и по-специално изискването за

38 Вж. например решението на Bundesgerichtshof (Германски федерален съд) (BGH, 16.9.1993 г., Sonntag, IX ZB 82/90, стр. 21) в отговор на решение на Съда от 21 април 1993 г., Sonntag (C-172/91, EU:C:1993:144), в което той приема, че изпълнението на италианското съдебно решение съгласно Регламент „Брюксел I“ непременно ще засегне основите на цялата германска социалноосигурителна система при злоупотреба. Ето защо той се отклонява от постановеното от Съда.

39 От скорошната практика вж. решение от 16 юли 2020 г., Movis и др. (C-73/19, EU:C:2020:568, т. 34).

40 Както например наскоро е припомнено в заключението на генералния адвокат Szpunar по дело Movis и др. (C-73/19, EU:C:2020:297, т. 35).

41 Но и с второто, сега преобладаващо направление на определението „предмет“, изложено в точки 48 и 49 по-горе от настоящото заключение, което също главно се позовава на категоризацията, извършена в националното право.

закупуване на целодневни талони и допълнителните такси, произтичащи от нарушението на правилата, свързани с талоните за паркиране, за да прецени дали съществуването на такива елементи би могло да означава, че характерът на такова правоотношение вече не попада в обхвата на преработения Регламент „Брюксел“ и Регламента относно връчването (2).

1) Характерът на правоотношението между страните

68. В съответствие с обобщените в точка 66 от настоящото заключение „показатели“, първо е необходимо да се установи кое правоотношение е в основата на настоящия спор. Правоотношението между ищеца и ответника, поне на пръв поглед, изглежда е свързано с договор за паркиране. Това действително е основата. В съответствие със съдебната практика⁴² правоотношението, което трябва да се разгледа, не е „нагоре по веригата“ като между град Задар и ищеца, тоест органа по назначаване и назначения.

69. След това, необходимо е да се установи рамката, приложима за частноправните страни в такъв вид правоотношения. Хърватското правителство пояснява, че договорът между ищеца и водача на притежавания от ответника автомобил е с частноправен характер. Заедно с ищеца след това посоченото правителство се позовава общо на *Zakon o parničnom postupku* (хърватския Граждански процесуален кодекс), на *Zakon o obveznim odnosima* (Закон за задълженията) и на *Ovršni zakon* (Закон за принудителното изпълнение). То прави това обаче, без да посочва приложимите разпоредби. Ето защо не е възможно да се прецени дали задълженията и последиците, произтичащи от този частноправен договор, са характерни за гражданскоправна претенция. Националната юрисдикция е тази, която следва да определи това. Тъй като обаче в преписката няма нищо в противния смисъл, а също и за целите на настоящата задача, изглежда разумно да се приеме, че това е така.

70. След като се установи (и прие) тази референтна рамка, следващата стъпка е да се установи дали материалноправните или процесуалните аспекти на настоящия спор се отклоняват от нея поради очевидно упражняване на публична власт.

71. В това отношение никоя от цитираните от страните или от встъпилите страни разпоредби не сочи, че производството, поради което се отправя настоящото преюдициално запитване, функционира извън приложимата за частноправните субекти рамка, или че се характеризира с (едностранно) упражняване на публична власт от някоя от страните по това споразумение. Всъщност няма индикации, че след издаването на талон ищецът по някакъв начин може да издаде изпълнително основание⁴³. Както потвърждава хърватското правителство в отговор на писмен въпрос, което разбира се, подлежи на проверка от запитващата юрисдикция, ищецът трябва да използва компетентния нотариус (или съд) по същия начин *като всеки друг частноправен субект*.

72. Въз основа на тези елементи изпълнението на разглежданите (договорни) задължения, изглежда, е с частноправен характер⁴⁴.

73. Вярно е, както словенското правителство отбелязва, че по своя произход настоящият иск за принудително изпълнение е основан на прерогатив на публична власт в лицето на град Задар за определяне на площите и условията за паркиране на негова територия, както и за възлагане на ищеца на задачата за тяхното управление и съответно изпълнение.

⁴² Вж. точка 62 по-горе от настоящото заключение.

⁴³ Вж. също решение от 9 март 2017 г., *Pula Parking* (C-551/15, EU:C:2017:193, т. 37).

⁴⁴ Пак там, т. 35 и заключението ми по същото дело (EU:C:2016:825, т. 49—51).

74. Както Комисията правилно отбелязва обаче, наличието на публична власт „нагоре по веригата“ невинаги може да се разглежда като решаващо за характера на договорните задължения „надолу по веригата“. В крайна сметка, тези договорни задължения са субективни по характер по отношение на ищеца и ответника⁴⁵, докато принудителното изпълнение изглежда се провежда по гражданскоправна уредба, и ако правилно разбирам, се свежда само до тези субективни задължения.

75. Нищо в преписката по делото не показва, че изпълнението по някакъв начин е белязано от „*acta iure imperii*“ от страна на град Задар само поради участието му в структурата на собствеността на ищеца⁴⁶. Също така няма индикации, че ищецът упражнява публична власт от името на град Задар. В Хърватия поддръжката и управлението на площите за паркиране може спокойно да се извършват и от частноправни субекти, както и самата паркингова дейност. Това е потвърдено от хърватското правителство в отговор на поставен от Съда писмен въпрос. Това дали въпросната дейност се осъществява на обществена площ не променя характера на изпълнението на произтичащи от това договорни задължения, доколкото изпълнението се извършва съгласно хърватското гражданско право и без упражняването на публична власт.

76. От тази гледна точка ищецът и ответникът действат като две частноправни лица в рамките на обичайно упражняваните от тези лица правомощия, поради което за тях се прилагат същите процесуални правила като за всички останали⁴⁷. Ето защо, изглежда, няма отклонение от „референтната рамка“ при обстоятелствата в настоящия случай.

77. Поради изложените по-горе причини определянето на „правоотношението“ не разкрива белези на упражняване на публична власт, вследствие на което наличието на компетентност по член 1, параграф 1 от преработения Регламент „Брюксел“ и Регламента относно връчването е установено.

2) Изискването за целодневен талон и едностранните такси като индикатори за упражняване на публична власт

78. Според запитващата юрисдикция, германското и словенското правителство гореизложените изводи може да бъдат засегнати от наличието на „наказателни елементи“ в настоящия случай. Те се откривали в следващите се допълнителни такси. Според тях изискването за заплащане на целодневен талон също така е равностойно на санкция.

79. Тези опасения не ми се струват убедителни в настоящия случай.

80. Важно е да се припомни, че определянето дали даден спор е свързан с „граждански и търговски дела“ е преценка за компетентност. Именно в този контекст Съдът пояснява в решение Pula Parking, че компетентност е налична предвид липсата на „наложени санкции, които евентуално да се считат за произтичащи от акт на [...] орган на публична власт“. Съдът пояснява също, че по същността си неплатеното задължение за паркиране „няма наказателен характер, а съответно представлява обикновена насрещна престация за извършена услуга“⁴⁸.

81. Ищецът и хърватското правителство отбелязват, че стойността на целодневния талон е определена преди използването на площта за паркиране, обозначена е на вертикални знаци и е публикувана в официалния вестник на град Задар. Така тя е част от редица условия за паркиране в тази зона. Колкото и едностранни да можели да бъдат тези условия, изискването

⁴⁵ Както Съдът вече е приел в решение от 18 октомври 2011 г., *Realchemie Nederland* (C-406/09, EU:C:2011:668, т. 42).

⁴⁶ В това отношение вж. заключението ми по дело Pula Parking (C-551/15, EU:C:2016:825, т. 51 и цитираната съдебна практика).

⁴⁷ Подобно вж. решение от 12 септември 2013 г., *Sunico и др.* (C-49/12, EU:C:2013:545, т. 44).

⁴⁸ Решение от 9 март 2017 г., *Pula Parking* (C-551/15, EU:C:2017:193, т. 36).

за заплащане на целодневен талон можело да се счита просто за друга „клауза по подразбиране“, която е част от условията за паркиране и е приета мълчаливо от съответното лице. Тези задължения не били едностранно наложени или пригодени в резултат от участието на публичноправен субект⁴⁹. Всъщност същите стандартни клаузи обичайно се използват за частни обекти за паркиране. Погасяването на това неплатено задължение за паркиране, както пояснява хърватското правителство, следователно не се различава от погасяването на което и да е друго неплатено частноправно задължение. „Връзката“ с компетентността не е прекъсната и не може лесно да се приеме, че има упражняване на публична власт.

82. По отношение на допълнителните такси, произтичащи от неплатеното задължение за паркиране, изводът остава същият. Ищецът и хърватското правителство представят подробна разбивка на произхода на тези разходи⁵⁰. Хърватското правителство се позовава и на член 13 от Решението за организацията, що се отнася до произхода на тези условия. Тези аспекти, разбира се, подлежат на проверка от запитващата юрисдикция. При разглеждането на разбивката на тези разходи обаче не става веднага ясно как те биха могли, поотделно или заедно, да се квалифицират като акт на публична власт. Тези условия изглеждат свързани с разходите за изпълнение по висящо задължение на друг език в друга държава членка. Естествено е презгранично изпълнение, дори и в рамките на Съюза, да води до съпътстващи разходи, които следва могат да бъдат „прехвърлени към“ правилния длъжник по основната сума. Нищо от тези разходи не изглежда да произтича от упражняването на публична власт, макар те да са неизбежно по-високи поради специфичната процедура по изпълнение, установена в хърватското право.

83. В обобщение, двата аспекта, на които се позовават някои от встъпилите страни, не променят доста ясният характер на правоотношението между ищеца и ответника. Казано директно, едностранни или дори несправедливи договорни условия не могат изведнъж да покажат упражняване на публична власт само защото не са удобни за потребителите. Упражняването на публична власт е нещо качествено различно от самото притежаване или дори (зло)употреба с/на правомощия за договаряне. В противен случай потребителските договори щяха също изведнъж да се окажат изключени от обхвата на Брюкселския режим, тъй като част от тях съдържат в немалка степен неподлежаща на договаряне едностранчивост, съчетана с наказателни елементи. Трудно обаче може да се твърди, че те следва да се квалифицират, що се отнася до тези неподлежащи на договаряне клаузи, като упражняване на публична власт от страна на дружества, поради което да се окажат извън обхвата на понятието „граждански и търговски дела“.

3) Междинно заключение

84. В хода на настоящото производство не са изложени убедителни доводи, въз основа на които да се преосмисли заключението, до което Съдът вече е стигнал в решение Pula Parking. Разглежданото правоотношение между ищеца и ответника, изглежда, отговаря на изискванията за компетентност, за да попадне в обхвата на членове 1, параграф 1 от преработения Регламент „Брюксел“ и Регламента относно връчването.

⁴⁹ Вж. решение от 15 ноември 2018 г., Kuhn (C-308/17, EU:C:2018:956, т. 42).

⁵⁰ Както е възпроизведено в точка 20 от настоящото заключение.

85. Вярно е, че в някои държави членки условията за паркиране на обществени улици в общините и възможните санкции за нарушенията на тези условия се уреждат от административното право. Този факт обаче по-скоро показва естествените ограничения при използване на подход, основан на предмета, за да се установи кой случай е с граждански или търговски характер в рамките на Брюкселския режим. Разнообразието означава, че в известни разумни граници възприемането от държава членка или държави членки на този въпрос като административен не води до необходимост останалата част от Европа да следва тази практика.

86. Накрая, трябва да се припомни, че възможността видът правоотношение като този в главното производство действително да се счете за свързан с „граждански и търговски дела“ не означава, че други условия за приложимостта на преработения Регламент „Брюксел“ или на Регламента относно връчването са фактически изпълнени. По отношение на преработения Регламент „Брюксел“ Съдът вече е посочил в решение Pula Parking, че нотариусите в Хърватия не могат да се считат за „съд или правораздавателен орган“ за целите на този регламент⁵¹. В следващия раздел ще разгледам подобна преценка съгласно Регламента относно връчването.

87. Затова предлагам Съдът да отговори по следния начин:

„Понятието „граждански и търговски дела“, предвидено в член 1, параграф 1 от Регламент 1215/2012 и член 1, параграф 1 от Регламент № 1393/2007, трябва да се тълкува в смисъл, че изисква правоотношението, което характеризира стоящия в основата спор, преценявано спрямо обичайно приложимата за частноправните страни рамка в подобни хипотези, да не се характеризира с едностранно упражняване на публична власт от някоя от страните в спора.

Макар националната юрисдикция да следва да установи дали са изпълнени тези условия, при обстоятелствата по настоящото дело изглежда няма упражняване на такава публична власт“.

3. По първия въпрос и първата част от третия въпрос

88. С първия въпрос и първата част от третия въпрос запитващата юрисдикция иска да се установи дали самите нотариуси в Хърватия могат да връчват разпореждания за принудително изпълнение, съставени въз основа на „автентичен документ“. Като се позовава на решение на Съда по дело Pula Parking, запитващата юрисдикция има съмнения дали това е възможно. Макар да не оспорват тази позиция, хърватското правителство и Комисията твърдят, че нотариусите в Хърватия все пак могат да се ползват от възможността по член 16 от Регламента относно връчването, за да предават „извънсъдебни документи“.

89. С оглед на тези доводи в първия въпрос и първата част от третия въпрос се открояват два аспекта: i) дали нотариусите в Хърватия могат да предават „съдебни документи“ по смисъла на Регламента относно връчването, а ако това е така, ii) дали нотариусите в Хърватия могат да прибегват до паралелните средства за връчване, разрешени по член 16 от Регламента относно връчването (тоест, връчването на „извънсъдебни документи“).

⁵¹ Решение от 9 март 2017 г., Pula Parking (C-551/15, EU:C:2017:193, т. 59).

а) Предаването на „съдебни документи“ от нотариусите в Хърватия

90. В член 1, параграф 1 от Регламента относно връчването се отбелязва предаването на „съдебни документи“. Макар да не съществува съдебна практика за тълкуване на понятието „съдебни документи“, от формулировката му е видно, че такива документи трябва да бъдат издадени от „съдебната власт“ на държава членка, която е свързана с трансверсалните понятия „съд“ или „правораздавателен орган“ от правото на ЕС, както и с богатата практика на Съда в тази област⁵².

91. Както подробно предлагам в заключението ми по дело Pula Parking и както е потвърдено от Съда, характерът, видът дейност и процедурата на и пред нотариусите в Хърватия, водеща до издаването на разпореждане за принудително изпълнение по дела като настоящото, не са такива, че да отговорят на изискванията за понятието „съд“ по смисъла на съдебната практика и преработения Регламент „Брюксел“⁵³.

92. Това схващане допълнително е подкрепено от наскоро постановено определение на Съда, в което се приема, че разпорежданията за принудително изпълнение, издавани от нотариусите в Хърватия, не попадат *per se* в обхвата на преработения Регламент „Брюксел“, тъй като те като цяло не се считат за „съдебни“ решения⁵⁴.

93. Не виждам причина, а и на практика няма изложени доводи в хода на настоящото производство, защо същите изводи да не се приложат и по отношение на Регламента относно връчването. Следователно, когато издават разпореждания за принудително изпълнение в случаи като настоящия, нотариусите в Хърватия не действат в качеството си на съд, поради което не могат да предават „съдебни документи“ по смисъла на член 1, параграф 1 от Регламента относно връчването.

б) Предаването на „извънсъдебни документи“ от страна на нотариусите в Хърватия

94. Ищецът, хърватското правителство и Комисията считат, че нотариусите в Хърватия могат да връчват „извънсъдебни документи“ по смисъла на член 16 от Регламента относно връчването.

95. Тази разпоредба се отнася до предаването на „извънсъдебни документи“ за връчване в друга държава членка⁵⁵. В нея не се дава определение на това какво представлява „извънсъдебният“ документ⁵⁶.

52 Вж. заключението ми по дело Pula Parking (C-551/15, EU:C:2016:825, т. 68—107).

53 Вж. заключението ми по дело Pula Parking (C-551/15, EU:C:2016:825, т. 108 и 114), и решение от 9 март 2017 г., Pula Parking (C-551/15, EU:C:2017:193, т. 56—59). Вж. също решение от 9 март 2017 г., Zulfikarpašić (C-484/15, EU:C:2017:199, т. 50).

54 Определение от 11 април 2019 г., Hrvatska radiotelevizija (C-657/18, непубликувано, EU:C:2019:304, т. 27).

55 За обстоятелства, предхождащи включването на това понятие в Хагската конвенция за гражданския процес от 1896 г., вж. *Knöfel*, O. L. *Zustellung privater Schriftstücke über die Europäische Zustellungsverordnung?* — *Praxis des Internationalen Privat- und Verfahrensrechts (IPRax)*, 2017 г., р. 249—250.

56 Това не е направено и в предхождащите я актове; вж. член 16 от Конвенцията, съставена на основание член К.3 от Договора за Европейския съюз, за връчване в държавите — членки на Европейския съюз, на съдебни и извънсъдебни документи по граждански и търговски дела (ОВ С 261, 1997 г., стр. 2; Специално издание на български език, 2007 г., глава 19, том 11, стр. 207); и член 16 от Регламент (ЕО) № 1348/2000 на Съвета от 29 май 2000 година за връчване на съдебни и извънсъдебни документи по граждански или търговски дела в държавите членки (ОВ L 160, 2000 г., стр. 37; Специално издание на български език, 2007 г., глава 19, том 1, стр. 161). Обръщам внимание, че в Регламент № 1348/2000 се предвижда справочник с наименованията на документите, които могат да се връчат в съответствие с Регламента относно връчването, като всяка държава членка трябва да определи документите, които счита за „подлежащи на връчване“ чрез посочване на правния им режим. Вж. член 17, буква б) от Регламент № 1348/2000. Тази система с наименования не е възпроизведена в Регламента относно връчването. Вж. заключението на генералния адвокат Bot по дело Tescom Mican и Arias Domínguez (C-223/14, EU:C:2015:364, т. 35—37).

96. Подобно на други разпоредби от правото на ЕС, при които няма позоваване на националните правни разпоредби на държавите членки, отправната точка за понятието „извънсъдебни документи“ следва да има самостоятелен характер в правото на ЕС. То трябва да се тълкува широко и да не се ограничава до документи, произтичащи само от съдебни производства⁵⁷. Така в решение *Tecom Mican и Arias Dominguez* Съдът приема, че понятието „извънсъдебни документи“ може да се схваща като обхващащо „едновременно документите, изготвени или удостоверени от публичен орган или длъжностно лице, и частните документи, чието официално предаване на техния адресат, пребиваващ в чужбина, е необходимо за упражняването, доказването или защитата на дадено право или правна претенция по граждански или търговски дела“⁵⁸.

97. Същевременно съгласно член 2 и член 4, параграф 1 от Регламента относно връчването последното принципно се извършва между „предаващите органи“ и „получаващите органи“, определени от държавата членка⁵⁹. Функционирането на системата изисква спазване на „задължението за посочване“ по член 2 от Регламента относно връчването. Съгласно параграф 1 от него „[в]сяка държава членка определя държавни длъжностни лица, органи или други лица“, които може да действат като „предаващи органи“, компетентни да изпращат съдебни и извънсъдебни документи за връчване в друга държава членка⁶⁰. Съгласно параграф 4 от същия член съответната държава членка трябва да предостави на Комисията подробна информация за определения орган.

98. В настоящото дело в акта на запитващата юрисдикция се посочва, че съответният нотариус е връчил разпореждането за принудително изпълнение на ответника чрез хърватските пощенски служби под формата на препоръчано писмо с обратна разписка. Според ищеца, хърватското правителство и Комисията такова връчване е разрешено по силата на член 14 във връзка с член 16 от Регламента относно връчването.

99. Тези позиции само частично са правилни.

100. На Съда не е чуждо обсъждането дали нотариусите от държава членка могат да действат като „предаващи органи“ за връчване на „извънсъдебни документи“. Комисията се позовава на решенията на Съда по дела *Tecom Mican и Arias Dominguez* и *Roda Golf и Beach Resort*. Те се отнасят до това дали испанските нотариуси могат да ползват член 16 от Регламента относно връчването, за да действат като „предаващи органи“ за такова връчване⁶¹. Констатациите на Съда по тези дела обаче са направени абстрактно и в крайна сметка потвърждават, че предадени от нотариус документи *могат* да се считат за „извънсъдебни документи“. Тези решения не се отнасят до хипотезата, при която държава членка е пропуснала по силата на член 2, параграф 1 от Регламента относно връчването да определи „нотариусите“ като „предаващи органи“.

101. Именно това обаче е предметът на настоящото дело.

102. Както личи от отговорите на хърватското правителство и Комисията на поставен от Съда въпрос, когато е изпълнявало задължението си за уведомяване по член 2, параграф 4 от Регламента относно връчването, хърватското правителство не е определило нотариусите като „предаващи органи“. Такова определяне обаче е жизненоважно за целите на член 16 от

57 Решение от 25 юни 2009 г., *Roda Golf & Beach Resort* (C-14/08, EU:C:2009:395, т. 49, 50 и 56—59). Вж. също решение от 11 ноември 2015 г., *Tecom Mican и Arias Domínguez* (C-223/14, EU:C:2015:744, т. 32 и 33).

58 Вж. решение от 11 ноември 2015 г., (C-223/14, EU:C:2015:744, т. 44).

59 Вж. решение от 16 септември 2015 г., *Alpha Bank Cyprus* (C-519/13, EU:C:2015:603, т. 34).

60 Вж. също заключението на генералния адвокат Вот по дело *Tecom Mican и Arias Domínguez* (C-223/14, EU:C:2015:364, т. 33), в което се разяснява произхода на тази система съгласно Хагската конвенция.

61 Решения от 25 юни 2009 г., *Roda Golf & Beach Resort* (C-14/08, EU:C:2009:395, т. 59), и от 11 ноември 2015 г., *Tecom Mican и Arias Domínguez* (C-223/14, EU:C:2015:744, т. 26 и 33).

Регламента относно връчването. Всъщност предвид специалното отбелязване в този член на „извънсъдебните документи“, което трябва да се направи „в съответствие с разпоредбите на [този] регламент“, подобно връчване неизбежно е свързано с уведомяването по член 2 от Регламента относно връчването. Това се потвърждава и от съображение 6 от Регламента относно връчването, в което се посочва, че опростеното използване на установената с този регламент рамка е налично само за изпращането на документи „пряко[...] между местни органи, определени от държавите членки“. Това означава, че само органи, определени за изпълнение на тези функции „ratione temporis“, могат да предават извънсъдебни документи по силата на Регламента относно връчването⁶². В противен случай биха се оказали застрашени целта и надеждността на така връчваните документи⁶³.

103. Тъй като е безспорно, че нотариусите в Хърватия не присъстват в списъка с определените лица през периода на изпълнение на подлежащия на погасяване дълг, нотариусът в Пула не е можел да се позове на член 16 от Регламента относно връчването, за да връчи надлежно разпореждането за принудително изпълнение въз основа на „автентичен документ“ под формата на „извънсъдебен документ“ по силата на Регламента относно връчването. Този нотариус не е можел да използва и хърватските пощенски услуги за целта, тъй като член 14 от Регламента относно връчването става приложим за „извънсъдебните документи“ само когато са изпълнени условията по член 16 от него⁶⁴.

104. При условие че запитващата юрисдикция провери това обстоятелство, нотариусът е трябвало да използва посредничеството на Trgovački sud u Zadru (Търговски съд Задар), за да се възползва от опростяванията при връчването, предвидени по Регламента относно връчването⁶⁵. Тъй като този нотариус очевидно не е направил това, извършеното в настоящото дело връчване трябва да се счита за недопустимо за целите на Регламента относно връчването.

в) Междинно заключение

105. Поради изложените по-горе съображения предлагам на Съда да отговори на първия въпрос и първата част от третия въпрос на запитващата юрисдикции, както следва:

„Регламент № 1393/2007 трябва да се тълкува в смисъл, че за може разпореждане за принудително изпълнение въз основа на „автентичен документ“ да се квалифицира като „съдебен документ“ по смисъла на член 1, параграф 1 от този регламент, издаващият субект трябва да бъде съдебен орган на държава членка, който е част от нейната съдебна система.

Членове 2 и 16 от Регламент № 1393/2007 трябва да се тълкуват в смисъл, че когато държава членка не е определила нотариусите като „предаващи органи“ по смисъла на член 2, параграф 1 от този регламент, тези нотариуси не могат да предават „извънсъдебни документи“ за връчване в друга държава членка съгласно разпоредбите от същия регламент“.

⁶² Вж. съображение 6 от Регламента относно връчването, в което се разяснява, че държавите членки могат да вземат решения за определяне или подновяване на съответните „предаващи“ и „получаващи органи“ на всеки пет години.

⁶³ Вж. съображение 7 от Регламента относно връчването.

⁶⁴ Вж. решение от 25 юни 2009 г., Roda Golf & Beach Resort (C-14/08, EU:C:2009:395, т. 60).

⁶⁵ Както отговорите на хърватското правителство и на Комисията на поставен от Съда писмен въпрос потвърждават, единствено съответните общински съдилища (općinski sud), областните съдилища (županijski sudovi), търговските съдилища (trgovački sudovi), Висшият търговски съд (Visoki trgovački sud) и Върховният съд (Vrhovni sud Republike Hrvatske) на Хърватия са могли да действат като „предаващи органи“ за тази страна с цел предаване на „извънсъдебни документи“ по силата на Регламента относно връчването през разглеждания период.

4. По петия, шестия и седмия въпрос

106. С петия, шестия и седмия въпрос запитващата юрисдикция по същество иска да се установи какъв е характерът на разглежданата дейност, за да реши дали тя се отнася до въпроси, свързани с непозволено увреждане или с вещни права (а), или до въпроси, свързани с договор (б) съгласно преработения Регламент „Брюксел“. Ще анализирам тези възможности последователно.

а) Непозволено увреждане или вещни права?

107. Ищецът, хърватското правителство и Комисията считат, че хърватските съдилища имат „специална“ компетентност по силата на член 7 от преработения Регламент „Брюксел“. Тези страни също така приемат, че разглежданият случай се отнася за „непозволено увреждане, деликт или квазиделикт“. Запитващата юрисдикция иска да се установи дали паркирането би могло да се свърже със специален вид договор за наем на вещь, поради което да бъде обхванат от член 24 от преработения Регламент „Брюксел“.

108. Може ли при неплащане на талон за паркиране на обществен път да се говори за дело „относно непозволено увреждане, деликт или квазиделикт“? Случаят, изглежда, не е такъв.

109. Първо, безспорно е, че в основата на настоящото дело стои погасяване на дълг, произтичащ от неизпълнение на договор (за който може да се твърди, че е мълчалив и конклюдентен). В това отношение съдебната практика изключва „делата във връзка с договор“ от член 7, параграф 2 от преработения Регламент „Брюксел“⁶⁶. Въз основа на тази констатация спорът би попаднал извън обхвата на тази разпоредба. Второ, дори и тази изключваща съдебна практика да може да бъде отграничена, търсеното погасяване дълг пак ще се счита за последица от неизпълнението на първоначалните договорни задължения⁶⁷. Така отново и при всички положения, производството попада извън категорията на „делата относно непозволено увреждане, деликт или квазиделикт“.

110. След това трябва да се разгледа доводът на запитващата юрисдикция, че е възможно настоящият случай да се отнася до специален вид договор за наем по смисъла на член 24 от преработения Регламент „Брюксел“.

111. В това отношение е достатъчно да се припомни, че съдебната практика относно тази разпоредба изисква да бъдат засегнати площта, състоянието, собствеността и владението на недвижим имот или други вещни права⁶⁸. Предвид фактите от преписката по делото няма индикации, че владенето или други вещни права върху пространството за паркиране са били прехвърлени на ответника при паркирането му там (или че те фактически са засегнати). Освен това, причината за съществуването на този член не подкрепя такова тълкуване⁶⁹. Ето защо Комисията правилно отбелязва, че настоящият случай не попада и в рамките на член 24 от преработения Регламент „Брюксел“.

⁶⁶ Вж. например решение от 13 юли 2006 г., Reisch Montage (C-103/05, EU:C:2006:471, т. 2), и от 12 май 2011 г., Berliner Verkehrsbetriebe (C-144/10, EU:C:2011:300, т. 30).

⁶⁷ Вж. решение от 9 юли 2020 г., Verein für Konsumenteninformation (C-343/19, EU:C:2020:534, т. 28 и цитираната съдебна практика).

⁶⁸ Вж. решение от 16 ноември 2016 г., Schmidt (C-417/15, EU:C:2016:881, т. 30 и цитираната съдебна практика).

⁶⁹ Вж. решение от 15 януари 1985 г., Rösler (241/83, EU:C:1985:6, т. 19). Вж. също решение от 14 декември 1977 г., Sanders (73/77, EU:C:1977:208, т. 15—16).

б) Причината, поради която делото е свързано с договор

112. Всъщност спорът попада в обхвата на член 7, параграф 1 от преработения Регламент „Брюксел“.

113. Понятието „дела, свързани с договор“ по смисъла на тази разпоредба (което е самостоятелно понятие от правото на ЕС) изисква Съдът да разгледа обективно основанието на искането⁷⁰. Това означава, че когато в подкрепа на искането на ищеца се посочва неизпълнение на договор, всички задължения, произтичащи от договора, трябва да се считат за обхванати от понятието „дела, свързани с договор“⁷¹. Всъщност компетентността по член 7, параграф 1 от преработения Регламент „Брюксел“ може да съществува дори когато някоя от страните отрича съществуването на договор⁷², стига да не е ясно, че в договореното между две лица правоотношение няма свободно изразено съгласие (тоест, отрицателен стандарт)⁷³.

114. Макар, разбира се, именно запитващата юрисдикция да следва да установи това, въпросните условия изглеждат изпълнени в настоящия случай.

115. От описаното от запитващата юрисдикция основание на искането следва, че договор е бил сключен по хърватското право, когато водачът на притежавания от ответника лизингов автомобил е избрал да използва съответното паркомясто за да го паркира там. Простото тълкуване на член 7 от Решението за организацията — което обаче трябва да бъде проверено — води до извода, че при този договор се изисква заплащане за валиден талон за паркиране за целия период на паркирането. Такъв талон не е бил поставен на видно място при проверката⁷⁴. Ищецът съответно претендира неизпълнение на предполагаемо съществена разпоредба от договора. Някоя от страните обаче не твърди, че договор не съществува или че не е изразено свободно съгласие със самите условия за паркиране.

116. Добре е да се подчертае, че въпросът за „свободното съгласие“ на етапа на формиране на договора следва да се разграничи от въпроса дали стоящите в основата на договора условия са справедливи. Несъмнено може свободно да се даде съгласие за договор, който е „несправедлив“ от гледна точка на клаузите, които съдържа, и на цялостния баланс на правата и задълженията между страните⁷⁵. Ето защо в крайна сметка има цяла една област на правото, наречена „защита на потребителите“, която не изхожда от презумпцията, че дори да има някои несправедливи клаузи, една или друга от страните не изразила свободно съгласие за тези клаузи, поради което договор не е бил сключен.

117. От тази гледна точка член 7, параграф 1 от преработения Регламент „Брюксел“ очевидно може да е приложим.

⁷⁰ От скорошната практика вж. решение от 26 март 2020 г., Králová (C-215/18, EU:C:2020:235, т. 41—44 и цитираната съдебна практика).

⁷¹ Решение от 15 юни 2017 г., Kareda (C-249/16, EU:C:2017:472, т. 30 и цитираната съдебна практика).

⁷² Решение от 4 март 1982 г., Effer (38/81, EU:C:1982:79, т. 7 и 8).

⁷³ Вж. например решение от 17 септември 2002 г., Tassoni (C-334/00, EU:C:2002:499, т. 24).

⁷⁴ Липсата на валиден талон за паркиране, или на какъвто и да е талон, не е определяща за сключването на договор. Както Съдът приема, самият талон е само инструментът, възплащавач договора. В подобен смисъл вж. решение от 7 ноември 2019 г., Kanubea и др. (C-349/18—C-351/18, EU:C:2019:936, т. 48).

⁷⁵ Подобно на това, което бе отбелязано в точка 83 по-горе, където бяха приведени подобни (съответно различни) доводи в подкрепа на твърдението, че случаят е с граждански или търговски характер. Точно както неравноправното договаряне не извежда дадено правоотношение само по себе си извън гражданския или търговския оборот, така и фактът, че договорът по своето естество е едноностранен, стандартен договор с условия, по който насрещната страна може само да се присъедини, не означава, че договор няма.

118. По-нататък, трябва да се прецени дали въпросният договор може да е свързан с предоставянето на услуга. Запитващата юрисдикция и Комисията изразяват съмнения в това отношение. Според тях самото предоставяне на място за паркиране е твърде странично, за да може да се превърне в „услуга“. Те освен това отбелязват нуждата от стриктно тълкуване на член 7, параграф 1, буква б) от преработения Регламент „Брюксел“.

119. Действително, съдебната практика относно понятието „услуги“ предполага, най-малкото, че предоставящата услугата страна извършва конкретна дейност срещу възнаграждение⁷⁶. Не виждам обаче защо да не може да се приеме, че такава дейност е налице в настоящия случай. Тоест, че дейността на ищеца, квалифицираща се като „услуга“, е предоставянето на обозначено място за паркиране в зона за паркиране на обществен път в град Задар. Именно възможността за паркиране на въпросното място е това, което ищецът предлага и което водачът на притежавания от ответника автомобил приема в замяна на възнаграждение⁷⁷.

120. Следователно предоставянето на място за паркиране действително може да представлява „услуга“ по смисъла на член 7, параграф 1, буква б), второ тире от преработения Регламент „Брюксел“.

121. Дори обаче да не бе така, съгласно член 7, параграф 1, буква в) от преработения Регламент „Брюксел“, член 7, параграф 1, буква а) от него е приложим за договорите, които не са такива за „продажба на стоки“, нито за „предоставяне на услуги“. Въз основа на това договорът при всички положения е обхванат от посочената разпоредба, без строго да се налага задълбочаване в посока на точния му характер.

122. Следователно от гледна точка на правото на ЕС няма пречка да се заключи, че договор е сключен чрез самото действие по паркиране на автомобил, дори и при липсата на талон.

123. С оглед на изложените по-горе съображения предлагам на Съда да отговори на петия, шестия и седмия въпрос по следния начин:

„Член 7, параграф 1 от Регламент № 1215/2012 трябва да се тълкува в смисъл, че паркирането на автомобил на обозначено паркомясто на обществен път може съгласно правната система на държава членка, в която издаването на талони за паркиране и събирането на такси за паркиране е поверено на частноправен субект, да попада в обхвата на понятието „дела, свързани с договор“, съдържащо се в тази разпоредба“.

В. Послeпис

124. Това дело засяга въпроси относно компетентността във връзка с талон за паркиране, който е обект на принудително изпълнение от нотариуси в Хърватия. Отново. С оглед на броя на делата от Хърватия в тази област⁷⁸, както и с оглед на изложеното от запитващата юрисдикция в настоящото дело в съзвучие с твърденията на други хърватски съдилища по предходни дела за броя на такива случаи, които фактически са висящи пред националните съдилища, изглежда, че в тези случаи се крият структурни проблеми, които повдигат редица въпроси.

⁷⁶ Вж. решение от 8 март 2018 г., Saey Home & Garden (C-64/17, EU:C:2018:173, т. 38 и цитираната съдебна практика).

⁷⁷ Непризнаването за услуга на предлагането на определено място за паркиране изцяло би обезличило цяла категория „пасивни“ услуги. В този смисъл вж. решение от 4 октомври 2001 г., „Goed Wonen“ (C-326/99, EU:C:2001:506, т. 52).

⁷⁸ За списък с предходните въпроси по същата материя, редица от които обаче са обявени за недопустими, вж. бележка под линия 2 по-горе.

125. Подозирам, че затруднението, усетено в други държави членки, и очевидно от някои от националните юрисдикции, е свързано с това, което вероятно може да се опише най-добре като „двойна необичайност“ в институционалния и процесуалния подход на Хърватия. Първо, това, което в останалите държави членки по-често може да се счете за административен въпрос, е „отдадено за изпълнение“ на частно дружество. Второ, съответното (принудително) изпълнение на възникналата по този начин частноправна претенция впоследствие е вменено на лица, които очевидно не са част от редовната съдебна система на държавата членка, в рамките на процедура, която с цел облекчаване на съдилищата значително „спестява“ от процесуалните права на евентуалните ответници⁷⁹.

126. Ако някой от тези подходи трябваше да се разглежда поотделно, на тях вероятно нямаше да привлекат особено внимание. В крайна сметка, „приватизиране“ на някои елементи от публичната власт се случва на всички нива, като се започне от условията и реда за използване на общественото пространство (включително общественото паркиране)⁸⁰, и се стигне до принудително изпълнение на частноправни задължения или дори до опити за създаване и експлоатация на частни затвори. Също така облекчаването на съдилищата е моден лайтмотив от години, особено що се отнася до опростяването на процедурите пред съдилищата при искове с малък материален интерес или за безспорни вземания.

127. Същевременно съчетанието на тези два аспекта именно се оказва схващано с известни опасения от други държави членки, а и изглежда в Хърватия, поне ако се съди по броя на споровете, породени от тези въпроси много години. Понастоящем всички тези дела привидно са възникнали от въпроси за определяне на компетентността. Те обаче крият и редица по-дълбоки съществени проблеми, които продължават да се изтъкват от встъпилите по тези дела страни като въпроси относно компетентността⁸¹, тъй като понастоящем тези дела се намират на този етап. Те обаче свидетелстват за по-дълбоки опасения относно същността на онова, което може да се разбира като по-скоро необичайна процесуална и институционална уредба, избрана от държава членка при определен вид искания.

128. Тъй като съм в голяма степен убеден, че тези въпроси са далеч от разрешаване и неизбежно отново ще бъдат поставени за разглеждане от Съда, бих искал да използвам относителната свобода, дадена от Договорите на генералните адвокати за подпомагане не само на Съда, но и непряко на националните юрисдикции, като се фокусирам върху три аспекта, при които обичайната процесуална автономия на държава членка може да се ограничи — нещо, което след това трябва да се прецени от националните съдилища.

129. Първо, може да са налице някои ограничения за „приватизиране“ или „отдаване за изпълнение“, при които изборът на система и процедура превишава това, което е приемливо в рамките на националната процесуална автономия, и започва да се отклонява прекалено от общата сърцевина и традиция на системите на останалите държави членки. Тези ограничения най-общо ще могат да се очертаят в контекста на принципите на равностойност и ефективност⁸², възраженията към задължението за признаване или изпълнение поради

79 Вж. още представеното от мен заключение по дело Pula Parking (C-551/15, EU:C:2016:825, т. 111—113).

80 Съгласно неотдавнашно проучване на френско сдружение на транспортните органи упражняването на публична власт за установяване на условията и реда за паркиране и делегирането на тяхното управление на частноправен субект не е необичайно в редица държави членки. Вж. GART Study, *La gestion du stationnement payant sur voirie en Europe — quels enseignements pour la France?* (2016), p. 20, 28 и 34—35.

81 Както следва от точки 83 и 116 по-горе от настоящото заключение.

82 В областта на съдебното сътрудничество по граждански дела вж. решение от 8 ноември 2005 г., *Leffler* (C-443/03, EU:C:2005:665, т. 50), и по-скорошното решение от 12 декември 2019 г., *Aktiva Finants* (C-433/18, EU:C:2019:1074, т. 29). За прилагане на тези принципи вж. заключението ми по дело *Dimos Zagoriou* (C-217/16, EU:C:2017:385, т. 24—65).

съображения, свързани с обществения ред⁸³, и равнопоставеността между гражданите на Съюза по отношение на равния им достъп до правна защита, независимо или във връзка с техните права на ефективни правни средства за защита съгласно член 47 от Хартата на основните права на Европейския съюз.

130. Може би такива възражения вероятно ще бъдат изразени, когато държава членка делегира по същество обществена услуга на частноправен субект, предвиди за нея фикцията за сключване на гражданскоправен договор ведно с немаловажен ценови елемент при нарушаването му⁸⁴ и след това, за да го приложи, се опитва да разчита на акт от правото на ЕС, основно предназначен за изцяло частноправни спорове, като прилагането се извършва от орган, който не е непосредствено разглеждан като част от съдебната система на тази държава членка. Накратко, такова двойно приватизиране може да доведе до отчуждаване и в резултат от това до отказ такива видове решения да се считат за изпълними в други държави членки.

131. Второ, всяка възможна пречка пред свободното движение на хора съгласно правото на ЕС може да се оценява от различни ъгли, като се започне от местоположението на обществените площи за паркиране и подразбиращите се условия, свързани с паркирането: вероятно на местопребиваващите в Хърватия лица се издава винетка, а платен паркинг е необходим само за непребиваващи лица, може би предоставяната на паркинга информация е недостатъчна, за да се установят точните условия за паркиране, и вероятно твърдяното „предпочитание“ за заплащане на почасова такса за паркиране, както настоява хърватското правителство, може да не се приеме охотно, ако всички обществени площи за паркиране са разположени близо до основния хотелски район или туристически атракции⁸⁵.

132. Аналогично, изобщо не твърдя, че имам всеобхватно разбиране за хърватската нотариална система. По начало обаче съм скептичен към всяка система, която възнамерява да приложи опростено презгранично изпълнение на претендирани неплатени задължения, което компенсират „изпълнителя“ с хонорар, приход или участие в печалбата от операция, и което съответно подтиква изпълнителя да постави бързото изпълнение над надлежно проведения процес. Ако, в допълнение, крайната сума не може да се разглежда като съизмерима с първоначалния дълг (в случая над *двадесет пъти* спрямо първоначалната стойност на целодневния талон), според мен без отговор остават сериозни въпроси.

133. Трето, налице е и въпросът за защита на физическите лица в качеството им на потребители и като цяло за прилагането на законодателството на ЕС в областта на защитата на потребителите, както на етапа на определяне на компетентността⁸⁶, така и когато исканията се преценяват по същество⁸⁷. В настоящия случай подобни въпроси не възникват, тъй като ищецът е юридическо лице. Когато обаче физическо лице влезе в договорни отношения с

83 Вж. точка 63 по-горе от настоящото заключение.

84 Както е изложено в точка 21 по-горе от настоящото заключение.

85 Не аз следва да поставям под въпрос тези твърдени „предпочитания“. От материалите по делото обаче, изглежда, следва, че няма никаква пречка автомобил да паркира за цял ден, или дори за повече време, на едно и също паркомясто. Всъщност хърватското правителство, изглежда, посочва тази възможност в отговора си на поставен от Съда писмен въпрос. Това е нещо, което запитващата юрисдикция трябва да провери. Тези ред и условия обаче пораждаат необходимия въпрос защо, ако целодневното паркиране е възможно, не е наличен за закупуване целодневен талон за паркиране, и дали тези ред и условия са справедливи, или пък обезкуражава някаква група хора да паркират там.

86 Като членове 17—19 или в крайна сметка член 45, параграф 1, буква д) от преработения Регламент „Брюксел“.

87 Това евентуално са Директива 93/13/ЕИО на Съвета от 5 април 1993 година относно неравноправните клаузи в потребителските договори (ОВ L 95, 1993 г., стр. 29; Специално издание на български език, 2007 г., глава 15, том 2, стр. 273), Директива 98/6/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 16 февруари 1998 година относно защитата на потребителите при обозначаването на цените на стоките, предлагани на потребителите (ОВ L 80, 1998 г., стр. 27; Специално издание на български език, 2007 г., глава 15, том 4, стр. 206), и Директива 2005/29/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 11 май 2005 година относно недоялни търговски практики от страна на търговци към потребители на вътрешния пазар и изменение на Директива 84/450/ЕИО на Съвета, Директиви 97/7/ЕО, 98/27/ЕО и 2002/65/ЕО на Европейския парламент и на Съвета, и Регламент (ЕО) № 2006/2004 на Европейския парламент и на Съвета („Директива за недоялни търговски практики“) (ОВ L 149, 2005 г., стр. 22; Специално издание на български език, 2007 г., глава 15, том 14, стр. 260).

юридическо лице, определено от държавата или публични органи, дори и доброволно, не следва ли правото да третира физическото лице като „уязвимо“, тъй като е просто „среден“ потребител, и съответно да приложи по-строг стандарт за контрол⁸⁸, по-специално ако поверената на частноправен субект публична власт предполага контрол на нещо, приличащо в голяма степен на монопол или господстващо положение при предоставянето на определени услуги? Според мен в тези хипотези компетентните съдилища следва да обърнат дори по-голямо внимание на потенциално неравноправния характер при трансграничното изпълнение на такива искания посредством частноправна система със схема за възнаграждаване на „изпълнителя“, която изглежда съдържа стимули⁸⁹.

134. В обобщение, определено не смятам, че правото на ЕС не би допуснало приватизиране на управлението на паркирането на обществени пътища. То също така допуска редица институционални и процесуални подходи за опростено изпълнение на задължения. Същевременно „необичайните“ институционални подходи обикновено имат по-скоро необичайни процесуални последици в система на опростено сътрудничество, основаваща се на стандартизирани процедури. Така, ако общественото изведнъж се превърне в частно, защитата, която обикновено би била приложима за частни/граждански сделки, също става приложима. Такъв е случаят а fortiori в хипотезата, при която някаква институционална структура започне да се схваща от съответните партньори в останалите държави членки, правилно или погрешно, по-малко като незаинтересован правоприлагащ посредник и повече като предприятие за презгранично събиране на дългове, създадено от публичното право.

V. Заключение

135. Предлагам на Съда да отговори на отправените от Visoki trgovački sud Republike Hrvatske (Висш търговски съд на Република Хърватия) първи, втори, трети, пети, шест и седми преюдициален въпрос по следния начин:

По първия въпрос и първата част от третия въпрос:

Регламент (ЕО) № 1393/2007 на Европейския парламент и на Съвета от 13 ноември 2007 година относно връчване в държавите членки на съдебни и извънсъдебни документи по граждански или търговски дела („връчване на документи“) и за отмяна на Регламент (ЕО) № 1348/2000 на Съвета трябва да се тълкува в смисъл, че за може разпореждане за принудително изпълнение въз основа на „автентичен документ“ да се квалифицира като „съдебен документ“ по смисъла на член 1, параграф 1 от този регламент, издаващият субект трябва да бъде съдебен орган на държава членка, който е част от нейната съдебна система.

Членове 2 и 16 от Регламент (ЕО) № 1393/2007 трябва да се тълкуват в смисъл, че когато държава членка не е определила нотариусите като „предаващи органи“ по смисъла на член 2, параграф 1 от този регламент, тези нотариуси не могат да предават „извънсъдебни документи“ за връчване в друга държава членка.

По втория въпрос и втората част от третия въпрос:

Понятието „граждански и търговски дела“, предвидено в член 1, параграф 1 от Регламент (ЕС) № 1215/2012 на Европейския парламент и на Съвета от 12 декември 2012 година относно компетентността, признаването и изпълнението на съдебни решения по граждански и

⁸⁸ В този смисъл вж. решения от 16 юли 1998 г., Gut Springenheide и Tusky (C-210/96, EU:C:1998:369, т. 37), и от 16 май 1989 г., Buet и EBS (382/87, EU:C:1989:198, т. 13).

⁸⁹ Като се има предвид, че това се случва „след търговска сделка“ по смисъла на член 3, параграф 1 от Директивата за нелоялни търговски практики.

търговски дела и член 1, параграф 1 от Регламент (ЕО) № 1393/2007, трябва да се тълкува в смисъл, че изисква правоотношението, което характеризира стоящия в основата спор, преценявано спрямо обичайно приложимата за частноправните страни рамка в подобни хипотези, да не се характеризира с едностранно упражняване на публична власт от някоя от страните в спора.

Макар националната юрисдикция да следва да установи дали са изпълнени тези условия, при обстоятелствата по настоящото дело изглежда няма упражняване на такава публична власт.

По петия, шестия и седмия въпрос:

Член 7, параграф 1 от Регламент (ЕС) № 1215/2012 трябва да се тълкува в смисъл, че паркирането на автомобил на обозначено паркомясто на обществен път може съгласно правната система на държава членка, в която издаването на талони за паркиране и събирането на такси за паркиране е поверено на частноправен субект, да попада в обхвата на понятието „дела, свързани с договор“, съдържащо се в тази разпоредба.